

РЕШЕНИЕ

№ 50

гр. Свиленград, 14.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СВИЛЕНГРАД, ВТОРИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,
в публично заседание на седемнадесети март през две хиляди двадесет и
втора година в следния състав:

Председател: Радина В. Хаджикирева

при участието на секретаря Цвета Ив. Данаилова
като разгледа докладваното от Радина В. Хаджикирева Гражданско дело №
20215620100829 по описа за 2021 година

Предявени са обективно съединени установителни иски с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 4 ЗПК (отм.), вр. чл. 240, ал. 1 и ал. 2 ЗЗД, вр. чл. 99 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за признаване за установено по отношение на ХР. П. П., че дължи на „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД следните суми: 5651,84 лв. – главница за периода 25.02.2014 г. – 25.04.2018 г. по Договор за потребителски кредит по кредитни програми № РК08100011 от 25.04.2008 г., сключен със „Стопанска и инвестиционна банка“ АД, 1451,16 лв. – договорна лихва за периода 25.11.2014 г. – 25.04.2018 г., и 1519,71 лв. – мораторна лихва за периода 19.08.2018 г. – 13.08.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата от подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 13.08.2021 г., до окончателното изплащане на вземането, за които суми е издадена Заповед № 181/16.08.2021 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч. гр. д. № 616/2021 г. по описа на РС Свиленград.

Ищецът „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД твърди, че на 25.04.2008 г. в гр. Хасково между третото неучастващо лице „Стопанска и инвестиционна банка“ АД – в качеството на кредитор, и ответника – в качеството му на кредитополучател, бил сключен договор за потребителски кредит. По силата на този договор „Стопанска и инвестиционна банка“ АД отпуснала на кредитополучателя потребителски кредит в размер на 10 000 лв., който следвало да се погаси посредством 120 анюитетни вноски. Крайният срок за погасяване на кредита бил 25.08.2018 г. Посочил е, че след усвояване на кредита длъжникът погасил част от задълженията си, като впоследствие преустановил плащанията. След преустановяване на плащанията останала непогасена главница в размер на 8651,84 лв. Поддържа, че на основание сключен Договор за продажба и прехвърляне на вземания (цесия) от 28.09.2012 г. между него и третото неучастващо лице „Стопанска и инвестиционна банка“ АД задължението на ответника, произтичащо от горепосочения договор за потребителски кредит, било изкупено от него. Счита, че ответникът е надлежно уведомен за извършената цесия с връчване на

препис от исковата молба. Посочено е, че изрично бил упълномощен от цедента да извършва уведомяване. Твърди, че пристъпил към принудително събиране на вземанията си по договора чрез подаване на заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК до РС Свиленград. Образувано било ч. гр. д. № 412/2021 г. по описа на РС Свиленград, по което била издадена заповед за изпълнение на парично задължение за следните суми: 3000 лв. – главница, съставляваща част от общото вземане в размер на 8651,84 лв., и 789,99 лв. – мораторна лихва за периода 25.05.2018 г. – 31.05.2021 г. Останалото непогасено задължение било в общ размер на 8622,71 лв., от които: 5651,84 лв. – главница, 1451,16 лв. – договорна лихва, и 1519,71 лв. – мораторна лихва. За тези суми била издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч. гр. д. № 616/2021 г. по описа на РС Свиленград. Тъй като срещу издадената заповед за изпълнение длъжникът подал възражение, в съответствие с указанията на съда предявил иск за съществуване на вземането си.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е подаден отговор на исковата молба от ответника ХР. П. П., в който излага съображения за частична основателност на предявените искове. Не оспорва дължимостта на главницата в размер на 5651,84 лв. и мораторната лихва в размер на 1519,71 лв. Счита, че не дължи претендираната договорна лихва в размер на 1451,16 лв. за периода 25.11.2014 г. – 25.04.2018 г., тъй като била погасена с изтичането на тригодишната давност.

С протоколно определение от 17.03.2022 г. производството по делото е частично прекратено по отношение претенцията за договорна лихва в размер на 1451,16 лв., дължима за периода 25.11.2014 г. – 25.04.2018 г., поради оттегляне на иска.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено следното от фактическа страна:

Видно от приложеното ч. гр. д. № 616/2021 г. по описа на РС Свиленград в полза на ищеца е издадена Заповед № 181 от 16.08.2021 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК за следните суми: 5651,84 лв. – главница по Договор за потребителски кредит по кредитни програми № РК08100011 от 25.04.2008 г., сключен със „Стопанска и инвестиционна банка” АД, 1451,16 лв. – договорна лихва за периода 25.11.2014 г. – 25.04.2018 г., и 1519,71 лв. – мораторна лихва за периода 19.08.2018 г. – 13.08.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата от подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 13.08.2021 г., до окончателното изплащане на вземането, както и деловодни разноси в размер на 172,45 лв. за държавна такса. В срока по чл. 414, ал. 2 ГПК длъжникът е подал възражение, поради което на основание чл. 415, ал. 1, т. 1 ГПК ищецът е предявил иск по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК за установяване на вземането си в срока по чл. 415, ал. 4 ГПК.

От представения Договор за потребителски кредит по кредитни програми от 25.04.2008 г. се установява, че третото лице „Стопанска и инвестиционна банка” АД е предоставило на ответника ХР. П. П. кредит в размер на 10 000 лв. В договора е посочено, че кредитополучателят следва да върне сумата в срок до 25.04.2018 г. на 120 месечни анюитетни вноски – 7 в размер на 118,18 лв., 24 в размер на 125,87 лв., 88 в размер на 153,98 лв. и 1 в размер на 157,43 лв. Общо дължимата сума по кредита е на стойност 17 555,79 лв. Съгласно чл. 4, ал. 1 от договора главницата по кредита се олихвява с годишна лихва, равна на сбора на банковия лихвен процент за кредити в национална валута (БЛП) плюс преференциална лихвена надбавка в размер на 2,50 пункта за срока на издължаване на кредита. Към датата на сключване на договора управителният съвет на банката определил БЛП за кредити в национална валута в

размер на 4,9 процента годишно.

Между страните не е налице спор, че по отношение горепосочения договор за потребителски кредит е издадена Заповед № 78 от 02.06.2021 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч. гр. д. № 412/2021 г. по описа на РС Свиленград за следните суми: 3000 лв. – главница, представляваща част от неиздължено вземане в размер на 8651,84 лв., ведно със законната лихва от подаване на заявлението – 01.06.2021 г., 789,99 лв. – мораторна лихва от 25.05.2018 г. до 31.05.2021 г., и 78,50 лв. за държавна такса. Не се спори и че в срока за доброволно изпълнение ответникът е заплатил на ищеца сумата от 3888,29 лв.

Според Договор за прехвърляне на парични вземания от 28.09.2012 г. продавачът „Стопанска и инвестиционна банка” АД се е задължил да прехвърли на ищеца негови вземания, произтичащи от договори за кредит, подробно описани в Приложение № 1. Видно от последното продавачът е прехвърлил на ищеца вземането си към ответника по процесния договор за кредит, като към този момент неиздължената главница възлизала на 8651,84 лв. На основание чл. 99, ал. 3 ЗЗД продавачът е потвърдил прехвърлянето на вземането.

С изрично пълномощно цедентът „Стопанска и инвестиционна банка” АД е упълномощил ищеца да уведомява от негово име всички длъжници за прехвърлянето на вземанията съгласно сключения договор от 28.09.2012 г. В тази връзка е представено изпратено от ищеца уведомление до постоянния адрес на ответника в гр. Свиленград, което е върнато в цялост, като пощенският оператор е удостоверил, че получателят се е преместил на друг адрес.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

В разглеждания случай възникването на спорното право се обуславя от осъществяването на следните юридически факти: 1) наличието на действително правоотношение по договор за потребителски кредит, по силата на което кредитодателят-цедент се е задължил да отпусне на кредитополучателя кредит в твърдения размер при уговорена възнаградителна лихва и 2) кредитополучателят да е получил паричната сума, предмет на договора за кредит. Също така следва да се установи наличието на валиден договор за цесия, по силата на който кредитодателят-цедент е прехвърлил на ищеца именно това вземане с привилегиите, обезпеченията и другите му принадлежности, включително с изтеклите лихви, както и че длъжникът е уведомен за извършената цесия.

В настоящата хипотеза спрямо процесния Договор за потребителски кредит по кредитни програми от 25.04.2008 г. е приложим ЗПК (отм.), който е действал към момента на сключването му. Видно от съдържанието на договора са налице уговорки относно общия размер на кредита и условията за усвояването му, лихвения процент по кредита, годишният процент на разходите, условията за издължаване на кредита, вкл. погасителен план, съдържащ данни за размера, броя, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски. Поради това не са налице основания за обявяване на договора за недействителен на основание чл. 14, ал. 1 ЗПК (отм.).

Следователно от наличните по делото доказателства може да се направи извод, че цедентът и ответникът са сключили договор за кредит, съгласно който кредиторът е предоставил на ответника сумата от 10 000 лв., която последният се е задължил да върне на 120 месечни вноски до 25.04.2018 г. Поради това съдът намира, че е налице валидно сключен договор за кредит, като за длъжника е възникнало задължение да

върне на кредитора-цедент главницата.

Съгласно чл. 99, ал. 4 ЗЗД прехвърлянето има действие спрямо третите лица и спрямо длъжника от деня, когато то бъде съобщено на последния от предишния кредитор. В настоящия случай уведомяването е извършено от цесионера, който е изрично овластен от цедента за това, с връчване на препис от исковата молба, към която е приложен договорът за цесия и уведомлението. Тук е мястото да се изясни, че по силата на принципа за свободата на договарянето (чл. 9 ЗЗД) няма пречка старият кредитор да упълномощи новия кредитор за извършване на уведомяването за цесията (така Решение № 137 от 02.06.2015 г. по гр. д. № 5759/2014 г. на ВКС, III г. о.). В този смисъл е и константната практика на ВКС, обективизирана в Решение № 78 от 09.07.2014 г. по т. д. № 2352/2013 г., ТК, II т. о. Също така цесията следва да се счита за надлежно съобщена на длъжника и тогава, когато уведомлението е връчено на длъжника като приложение към исковата молба, с която новият кредитор е предявил иска си за изпълнение на цедираното вземане. Като факт, настъпил в хода на процеса и имащ значение за съществуването на спорното право, получаването на уведомлението, макар и като приложение към исковата молба на цесионера, следва да бъде съобразено от съда при решаването на делото, с оглед императивното правило на чл. 235, ал. 3 ГПК (така Решение № 78 от 09.07.2014 г. по т. д. № 2352/2013 г. на ВКС, ТК, II т. о.). По тези съображения съдът намира, че цесията е породила действие спрямо длъжника, поради което същият следва да заплати на ищеца дължимите по договора за кредит суми.

В обобщение на изложеното, настоящият съдебен състав приема, че съществуват задълженията на ответника, произтичащи от сключения със „Стопанска и инвестиционна банка” АД договор за кредит, които към момента на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК са прехвърлени на ищеца, който се явява носител на спорното право. Съдът, като взе предвид изявленията на страните и събраните писмени доказателства, намира, че следва да бъде постановено решение, с което да бъде признато за установено, че ответникът дължи на ищеца следните суми: 5651,84 лв. – главница за периода 25.02.2014 г. – 25.04.2018 г. по Договор за потребителски кредит по кредитни програми № РК08100011 от 25.04.2008 г., сключен със „Стопанска и инвестиционна банка” АД, и 1519,71 лв. – мораторна лихва за периода 19.08.2018 г. – 13.08.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата от подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 13.08.2021 г., до окончателното изплащане на вземането

Съобразно т. 12 от ТР № 4/18.06.2014 г. на ВКС, ОСГТК, разноските, сторени в заповедното производство, следва да се присъдят с решението по исковото производство, като съдът се произнася с осъдителен диспозитив. В заповедното производство на ищеца са присъдени разноски за платена държавна такса в размер на 172,45 лв. В исковото производство ищецът е направил разноски за държавна такса в размер на 172,45 лв. Доколкото предмет на настоящото производство не са всички суми, претендирани в заповедното, на ищеца следва да се присъдят разноски съобразно уважените искове, които възлизат на 143,43 лв. – арг. чл. 78, ал. 1, вр. ал. 4 ГПК. По отношение разноските на ищеца в исковото производство следва да се съобрази, че посочените в списъка по чл. 80 ГПК разноски са сторени за първоначалните претенции (преди частичното оттегляне), поради което ответникът ще следва да заплати разноски за държавна такса съобразно уважената част от иска преди изменението му или общо 143,43 лв. В разглежданата хипотеза ищецът няма право на разноските, направени за тази част, в която производството е било прекратено, доколкото при частично прекратяване на делото разноски се дължат на ответника, ако е направил искане в тази

насока. От това следва, че на основание чл. 78, ал. 1 ГПК в полза на ищеца следва да се присъдят сторените в заповедното производство разноси в размер на 143,43 лв., както и тези, направени в хода на настоящото производство, които също възлизат на 143,43 лв.

Така мотивиран, РС Свиленград

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по исковете с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 4 ЗПК (отм.), вр. чл. 240, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 99 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД по отношение на ХР. П. П., ЕГН: *****, с настоящ адрес: с. ***** че дължи на „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД, ЕИК: 131001375, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Рачо Петков-Казанджията“ № 4-6, следните суми: 5651,84 лв. – главница за периода 25.02.2014 г. – 25.04.2018 г. по Договор за потребителски кредит по кредитни програми № РК08100011 от 25.04.2008 г., сключен със „Стопанска и инвестиционна банка“ АД, и 1519,71 лв. – мораторна лихва за периода 19.08.2018 г. – 13.08.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата от подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 13.08.2021 г., до окончателното изплащане на вземането, за които суми е издадена Заповед № 181/16.08.2021 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч. гр. д. № 616/2021 г. по описа на РС Свиленград.

ОСЪЖДА ХР. П. П., ЕГН: *****, с настоящ адрес: с. ***** да заплати на „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД, ЕИК: 131001375, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Рачо Петков-Казанджията“ № 4-6, сумата от 143,43 лв. – разноси в заповедното производство, и сумата от 143,43 лв. – разноси в исковото производство.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред ОС Хасково в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Свиленград: _____